

Det var Virkningen af denne Formaningstale, der endnu i Begyndelsen af Maaltidet havde kunnet spores paa ham, idet han sad stiv som en Stolpe og med fornem krænket Mine lod de fleste Retter gaa forbi. Men da han mærkede, at hans tavse Protester forblev ganske upaaagtede — eller maaske, fordi de i Længden krævede altfor stor Selvfornægtelse af ham — forandrede han pludselig sin Holdning, tog med Graadighed for sig af alt, hvad der var paa Bordet, larmede ugenert med Kniv og Gaffel og afbrød hvert Øjeblik de andre i deres Samtaler med højrøstede Anmodninger om Brød, Smør, „lidt mere Leverpostej, Ludovica“, for dermed at vise, at Rabulisten ikke længer eksisterede for ham.

Underholdningen omkring Bordet var efterhaanden bleven ret livlig. Ogsaa Emanuels langsomme og betænksomme Tale hørtes bestandig oftere mellem de andres lette Konversation.

Samtalen mellem ham og Fru Hassing var lidt efter lidt gleden over paa et brandfarligt Emne, nemlig paa Spørgsmaalet om Tidens store Folkeoplysningsarbejde, navnlig indenfor Bondestanden. Emanuel udtalte uforbeholdent sine Anskuelser og fremhævede med Vilje ganske særlig